

det oppe, var gleden ned, saa Brystets gullighvide Kødmasser laa ganske utildækkede. Udover Puden flød det mørke Haar i vild Uorden; Hovedet var nedadbøjet, Ansigtet blegt af Udmattelse.

Pers Hjerte bankede tungt. Hans Knæ sitrede. Han kunde ikke vriste Blikket bort fra dette Syn. Trods al Modbydelighed og Skræk følte han sig atter voldelig hendragen til disse store, hvide Fangarme, til dette svulmende Bryst, til disse halvaabne Læber, der endnu blussede af Favntagets Kys. Han næsten ræddedes for sig selv. Han, for hvem Modsigelserne og den indre Splid i den menneskelige Natur hidtil ikke havde eksisteret, og for hvem særlig Kvinden havde været et ganske ufarligt Stykke Legetøj, kom med eet til at skælve for de dunkle Magter, der driver deres Spil med Skæbner og Viljer som Stormen med Landevejens Støv. For første Gang følte han sig i Kamp med de Dæmoner, han ikke havde villet tro paa og overlegent havde smilet af. Dybt inde i hans Øre lød med Faderens myndige Stemme de halvglemte Ord om „Mørkets Magt“ og „Satans Snarer“ og fik ham til at blegne.

Men nu slog Fru Engelhardt sine store, brune Øjne op, vækket af hans vedholdende Stirren. Fortumlet af Sønnen strøg hun Haartjavserne bort fra Panden og rejste sig overende.

„Hvad? . . . Er du paaklædt?“

Han svarede ikke.

„Er det Morgen allerede?“

Han tav fremdeles.

„Men hvad skal det sige? Er du bleven syg?“

„Nej . . . endnu ikke?“

„Endnu ikke? Hvad mener du? Du ser saadan paa mig. Hvad fejler dig?“